demà

"unim nos i dema la Internacional sera el genere huma"

Catalunya 20 d'abril de 1978 Redacció i Administració: c/ Trafalgar, 10-12º, 2ª, Barcelona

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (unificada amb la LLIGA COMUNISTA) Quarta Internacional. nº21

I CONGRÉS DE LA FEDERACIÓ DEL METALL DE CC.OO.

14 d'abril: LA REPUBLICA CATALANA!

TARRADELLAS I "EL SUPER-GOVERNADOR"

Tarradellas ha tornat de Madrid Si del seu primer viatge va tornar amb l'anomenament de "President" d'una "Generalitat" sense cap poder real i amb l'encàrrec de modificar la relació de forces sortida de les eleccions del 15 J en benefici dels partits burgesos, aquesta nova estada a la "villa y corte" li ha servit per a reforçar encara més el seu paper personal d'home al servei dels interessos d'en Suárez i la Monarquia. El texte de l'acord amb el govern, malgrat totes les ambigüitats deliberades que hi conté, és suficientment explícit en tres qüestions. *La primera* **és la facultat otorgada a en Tarradellas (no pas als Parlamentaris ni al Consell Executiu) de reunir-se periòdicament amb els governadors civils de les quatre "províncies" per a coordinar i supervisar el seu treball. Amb aquesta "competència" en Tarradellas esdevé una mena de virrei, de "supergovernador", tot i exercint funcions polítiques delegades no pas sobiranament pel poble de Catalunya, sinó pel govern de la UCD, que veu en el "honorable" un dels seus millors funcionaris.**

La segona qüestió es refereix a les *promeses* que fa el texte de l'acord sobre les facultats de *"tutela"* sobre els ajuntaments que, en un futur, seràn atorgades a la Generalitat. Que s'ha fet de l'autonomia dels ajuntaments, que era prevista fins i tot en l'estatut de 1932.malgrat les seves fortes limitacions?. Per suposat que, d'això res. Unicament seran trameses a la Generalitat algunes de les funcions que, respecte a la vida municipal, tenen avui els governs civils i les diputacions, mantenin però íntegrament l'actual "ley de régimen local" aprovada en vida de Franco

La tercera és segurament la més vergonyosa de les qüestions. El texte de l'acord parla de que s'autoritzarà l'ensenyament en català si és demanat *explícitament* per la majoria dels alumnes. No ja l'oficialitat del català resta absent, sinó que també la cooficialitat o el simple bilingüisme hi son també.

Veiem doncs que aquest acord no respón, en cap dels seus aspectes i ni en un sol dels seus paràgrafs al reconeixament de la sobirania nacional ni del dret inalienable del poble de Catalunya a autogovernar-se plenament. El govern de Madrid, la Monarquia segueixen mantenint el seu caràcter ultracentralista. I el "President" es referma en la seva voluntat autocràtica i antipopular, mantenint el seu poder emanat de la UCD per sobre i, en contra, de la voluntat majoritària dels treballadors i treballadores catalans. Aquest acord suposa un nou i molt greu atemptat contra els drets democràtics i nacionals de Catalunya. Cal que la mobilització més àmplia sigui la resposta unitària de tot un poble alçat per la seva llibertat. Aquestes són les conclusions a treure per a poder actuar en consequència des d'ara, fent del 23 d'abril una de les ocasions per a expresar el nostre rebug a aquesta "Generalitat" antidemocràtica i al servei de la burgesia.■

J.F.

PER UNA GENERALITAT DEMOCRÀTICA, SOBIRANA I DELS TREBALLADORS

Després de moltes vacilacions, l'Entesa convoca finalment una concentració a la Plaça de Sant Jaume dins del marc de la seva campanya de "Guanyem la Constitució - Guanyem l'Estatut". Els objectius més precisos de la convocatòria no deixen també de ser ambigus. Es tracta de recolzar les negociacions pel traspàs de serveis fetes per Tarradellas i les Comissions mixtes. Malgrat això nosaltres considerem que les mateixes ambigüitats expressades al llarg de tota la campanya possibiliten que la convocatòria del proper dia 23 trobi un ample ressó entre els treballadors i treballadores, entre el poble de Catalunya, que vol expressar, una altra vegada al carrer, la seva voluntat insobornable de *conquerir la plena sobirania nacional, d'assolir totes les llibertats nacionals sense cap retall.*

Però, al mateix temps, cal que s'expressi clara i obertament tota la desconfiança de les masses amb aquesta "Generalitat" sense cap mena de poder real i que, ademés és dirigida antidemocràticament per un Tarradellas convertit en una mena de delegat guvernatiu al servei de Suárez i la burgesia. Es això el que l'Entesa no vol fer: **cridar ben alt i ben fort que aquesta "Generalitat" és una estafa a la voluntat majoritària del poble de Catalunya**, el qual a les eleccions del 15 de Juny van donar la seva confiança als partits obrers per tal d'aconseguir un autèntic autogovern. Avui, sis mesos després de la gegantina manifestació de l'11 de setembre, en la que més d'un milió de persones desfilaren pel carrers de Barcelona demanant la plena sobirania, aquesta Generalitat provisional resta convertida en un més dels apèndix del govern de Madrid. **Això no pot continuar!. Cal que el 23 tornem a sortir al carrer per milers, per centenars de milers, exigir tots els nostres drets, totes les nostres reivindicacions nacionals, polítiques i socials.**

Cal també lluitar fermament sense esperar ni un sol dia més contra el funcionament no democràtic d'aquesta Generalitat, contra el seu règim presidencialista. Cal que els partits guanyadors de les eleccions asumeixin d'una vegada les seves responsabilitats devant del poble, trencant tot compromís amb en Tarradellas i, sense respectar aquest marc d'una preautonomia de misèria, presentin la seva candidatura a formar un Consell Executiu per part de socialistes i comunistes, que asumeixi les reivindicacions de treballadors i treballadores, portant endavant la lluita per la sobirania, pel reconeixement del dret a l'autodeterminació del poble de Catalunya. Aquesta és la única política realista, aquesta és la única política consequent amb la voluntat popular.

I aquesta política ha de suposar el portar endavant, de forma unitària, la batalla per la convocatòria d'eleccions al Parlament i perquè aquest sigui plenament sobirà i constituent. Només així serà possible que "no ens retallin l'Estatut": fent-lo i aprovant-lo a Catalunya. La LCR opina que aquest Estatut, que cal fer immediatament, ha de partir de l'exercici del dret a l'autodeterminació (que per tant ha d'ésser inclós a la Constitució) i configurar a Catalunya com una República, federada amb la resta de nacions i regions de l'Estat espanyol

Però sortint al carrer el 23 d'abril, no ens podem quedar amb aquestes demandes generals. Es necessari omplir-les de contingut, d'un contingut el més precís possible. I quan demanem una **Generalitat sobirana** això vol dir que les decisions que afecten al poble de Catalunya han d'ésser preses aquí. Cal que el català sigui ja idioma oficial, tot i salvaguardant els drets de les persones de parla no catalana. Significa també que és la Generalitat qui ha de pendre mesures contra la crisi, mesures favorables als treballadors, impulsant la nacionalització de les empreses en crisi, negant-se a la regulació de la SEAT i imposant una remodelació de l'empresa segons els plans fets pels treballadors. Significa que la Generalitat ha d'assegurar la plena llibertat sindical a les empreses, un ensenyament i una escola pública, gratuita, única i catalana.

Quan demanem una **Generalitat democràtica** és que rebutgem tota forma de presidencialisme, tota mena de poder per sobre de la voluntat popular i volem que el mes estricte respecte de totes les llibertats democràtiques sense excepció sigui la norma primera de conducta. Es per això que cal exigir d'immediat que la Generalitat asseguri la llibertat d'expressió i l'amnistía pels Joglars.

Finalment, quan demanem una **Generalitat dels Treballadors** és perqué volem que aquesta estigui al servei de la voluntat i els interessos de la majoria de la població, és per que exigim un Consell Executiu format per el PSUC i el PSC-PSOE, les forces polítiques majoritàries, que apliqui un programa àmpliament allunyat dels Pactes de la Moncloa, incloent totes les reivindicacions democràtiques i anticapitalistes, responsable, no pas davant del govern de la UCD, sinó davant de les organitzacions de lluita del moviment de masses.

El 23 d'abril assistim a la manifestació a la Plaça de Sant Jaume reivindicant:

AUTODETERMINACIÓ A LA CONSTITUCIÓ

PER UN ESTATUT FET I APROVAT A CATALUNYA: VOLEM ELECCIONS AL PARLAMENT.

PER LA REPÚBLICA CATALANA

PER UN ESTAT FEDERAL FORA EL PRESIDENCIALISME

i també per:

CATALÀ IDIOMA OFICIAL

LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

AMNISTIA ALS JOGLARS

ENSENYAMENT PÚBLIC I CATALÀ

NO AL PACTE DE LA MONCLOA

NACIONALITZACIÓ EMPRESES EN CRISI

DIMISSIÓ AJUNTAMENTS: ELECCIONS MUNICIPALS ARA ■

Vaga d'Arts Gràfiques:

O TOTS O NINGÚ!

El passat dimecres va començar la vaga més important del ram d'Arts Gràfiques dels darrers 40 anys. Degut a ella, el DEMÀ no va sortir, com és costum cada setmana, al costat del COMBATE. El Comité de Redacció es solidaritza amb aquesta vaga tenint plena confiança en que els lectors hauràn sabut comprendre aquesta absència.

La vaga d'Arts gràfiques que afecta al 80% dels treballadors del ram ha assolit una amplària i un grau d'unitat preciós per tal d'aconseguir les reivindicacions pendents. Davant la duresa de la patronal del sector, les centrals sindicals CC.OO. CNT., CSUT., UGT., USO i Col.lectius de Treballadors de Catalunya impulsaren un procés d'assemblees i recollida de firmes per anar a la vaga legal el dia 12 amb els següents objectius:

* **Conveni únic de Catalunya del paper i Arts Gràfiques.** Segueix a la pag. 2

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA IV INTERNACIONAL LCR

Quan les eleccions municipals s'ajornen

LA BURGESIA APLANA EL SEU CAMÍ

Les Comissions Municipals es moren

Després de l'eufòria del 15-J, amb la perspectiva immediata de la renovació dels consistoris franquistes es va córrer per part dels partits polítics a formar les Comissions Municipals a la gran part dels Ajuntaments de Catalunya.

La primera característica que varen tenir aquestes Comissions és que mai van voler posar en entredit el poder municipal, controlaven tot el que el respectiu Ajuntament els deixava controlar, i si aquests volien dimitir se'ls recolzava i apremiava a continuar. La qüestió era no "desestabilitzar", com deien, la vida municipal fins a les eleccions municipals que s'esperava fossin aviat.

Amb l'hivern i l'aplaçament "sine die" de les eleccions a nous consistoris democràtics, les Comissions Municipals comencen a fer figa; es trobàven que fins ara res havien controlat i que com a màxim havien conegut una mica el funcionament de la maquinària dels municipis. Per altra banda havia servit per a que alguns alcaldes s'haguessin pogut rentar la seva cara franquista amb les concessions a uns partits que ensabonaven molt bé. Ara aquests alcaldes i regidors poden ser els caps de llista d'uns nous Ajuntaments continuistes, només cal esperar a que la burgesia tingui la casa arreglada i pugui convocar les Eleccions Municipals i guanyar-les.

Els Pactes Municipals

Ja hem constatat lleugerament el total impasse des del seu començament i cada vegada més de les diferents Comissions Municipals. Les relacions entre part d'elles i els respectius Ajuntaments algunes vegades s'han volgut oficialitzar a nivell de Pactes Municipals.

La primera Comissió que el va posar damunt la taula del consistori va ser la de Barcelona. El que va passar a continuació és que el Pla inicial no es va signar mai i mentrestant en Socias amb el vist i plau de tots els partits polítics de la Comissió ha lograt estabilitzar la complicada situació municipal. Quan ja fa més d'un any que mana, aparentment Barcelona sembla una bassa d'oli, però l'únic que en Socias ha fet és tapar alguns forats i els problemes —especialment als barris— segueixen igual. Un altre cas exemplificador és el de Tarragona: Tenen un alcalde franquista i corrupte, i tothom demanava la seva dimissió sobre tot arrel de que volia privatitzar el servei municipal d'aigües.

A la Comissió Municipal, el PSUC es va negar a exigir la dimissió de l'alcalde i aquesta ha quedat totalment paralitzada. Avui per avui continua manant el mateix alcalde i les aigües s'han privatitzat. I sense sortir de les comarques tarragonines hi ha una flor que no fa estiu: a Ascó sembla que hi ha unitat de criteris entre l'Ajuntament, el poble i els partits. Tots estan d'acord en menar una lluita conjunta contra les centrals nuclears i a favor de que no es posi en funcionament la central Ascó II.

Al Baix Llobregat a gairebé la totalitat de les poblacions les Comissions ja fa temps que fan aigües. Malgrat tot volem treure a escena el cas de l'Ajuntament de Sant Boi on el consistori ha acceptat d'entrada un Pla d'Urgències bastant avançat, que és per altra banda l'únic que ha signat la Lliga Comunista Revolucionària. El que passa ara és que l'Ajuntament diu que no es poden aplicar gran part dels acords perquè "contradiuen" la llei. En definitiva, un altre pacte que fa aigues.

Al Vallés es repeteix la història ja coneguda a les altres comarques. Hi ha hagut especialment dos pactes municipals dels que se n'ha parlat molt: El més conegut és el de Sabadell, que volia ser un veritable pacte social i que era debatit per la patronal, els partits obrers i burgesos, els sindicats i tota mena d'entitats. Després de molt discutir-se ha quedat en paper mullat i no s'ha arribat a signar. La nostra organització a Sabadell el va denunciar de vell antuvi i l'ha criticat abastament.

I seguint a l'altra ciutat important del Vallés, Terrassa: el Pla d'urgències s'ha signat fa pocs dies, concretament el passat 28 de març, però com tots neix amb un mal peu d'entrada ja que tant el PSC-C com el PSC-R s'han negat a signar-lo per considerar-lo insuficient i inoperant.

Finalment un altre pacte que ha fet córrer molta tinta és el "pacte del Bages". Qualificat al començament com de pacte inèdit, ha servit ara de ben poc i el PSC, com a botó de mostra, també es nega a signar-lo. Ha servit, això si, per a que hi hagués molt de "diàleg" a gran part dels ajuntaments però de fruit encara no n'ha donat cap.

La Comissió Nacional Municipal de partits polítics

Durant aquest temps ha existit també una mig fantasmal Comissió Nacional Municipal de partits polítics que semblava que havia pres consciència de la situació i volia fer una campanya de mobilització demanat la urgent convocatòria de les Eleccions Municipals.

Però mentrestant CDC ha començat a pactar amb la UCD a Madrid i se n'ha anat d'aquesta Comissió. Per altra part el PSUC diu que la situació ha canviat i que ara ja no val la pena mobilitzar per això (potser aquí també té por de que al posar en entredit els Ajuntament franquistes-UCD s'afavoreixi al Fraga...). El PSC és l'únic que denuncia aquesta falta de mobilització, però no tenim cap raó per a pensar que vulgui passar als fets.

La nova política de la burgesia i el govern de Madrid respecte a Catalunya

Encara no es poden avançar moltes coses, però tot fa pensar que de l'últim viatge d'en Tarradellas a Madrid en pugui sortir un control o tutela del "President" sobre els Ajuntaments. De confirmar-se no seria més que un primer pas per a aplanar el camí de cara a que la burgesia catalana dirigida per CDC anés cap a les Eleccions Municipals amb més possibilitats d'exit per a guanyar-les. Gràcies a les capitulacions dels Socialistes de Catalunya i del PSUC, de poc ha servit el que guanyessin la majoria dels vots a les eleccions del passat Juny. Avui per avui la UCD amb el seu peó Tarradellas està intentant canviar la correlació de forces cara a les properes eleccions. Amb unes eleccions municipals guanyades per CDC, el camí cap a l'Estatut i les eleccions al Parlament de Catalunya seria més planer per a la burgesia. Està clar que la classe obrera i els seus partits no es poden pas adormir, però els que són majoritaris sembla que no aprenen la lliçó. ■

Josep Monells

Vaga d'Arts Gràfiques:

O TOTS O NINGÚ!

- **Augment linial de 8000 pts. al mes.**
- **40 hores setmanals.**
- **30 díes de vacances.**
- **jubilació als 60 anys.**
- **Amnistia laboral**
- **Abolició de les hores extres.**

I es cridava a tots els treballadors del comerç del sector a recolzar la vaga. La mobilització massiva dels treballadors el dia 12 confirmava la gran voluntat d'aconseguir les reivindicacions; i l'assemblea del 13 reafirmava unànimement la disposició de continuar la vaga indefinida.

El Comité de vaga, recolzat per les centrals sindicals, prenia al seu càrrec la centralització i extensió de la vaga. Els piquets d'extensió recorrien els principals centres de treball per a que els companys es sumessin a l'atur, malgrat les detencions practicades a certs llocs per la Guàrdia Civil (com a Torras Hostench de Girona) o pels grisos. La intransigència de la patronal, el seu intent de confondre declarant la vaga il.legal, amenaçant amb acomiadaments i realitzant-los efectivament en alguns llocs de treball, no han deixat als treballadors altra alternativa que seguir la vaga.

La unió i la força aconseguides demostraven que només una actitud ferma faria cedir la patronal.

Però ara és justament el moment en que es produeix la crida de la Federació sindical de CC.OO. del Paper, Comerç y Arts Gràfiques de reincorporar-se al treball el dimarts dia 18, passant per sobre de la decisió de la primera assemblea feta al camp de futbol de la Guineueta.

La direcció de CC.OO., exigeix dels seus militants que facin d'esquirols, siguin els que siguin els acords que havia de prendre l'assemblea del dilluns dia 17. Sens dubte que aquesta decissió posa en perill la vaga i divideix els treballadors. Aquesta posició presa per la direcció de CC.OO. en el ram, ha sigut contestada per amplis sectors del mateix sindicat. Així, el Secretariat de CC.OO. de La Llagosta, califica de "posició antiobrera del Secretariat General d'Arts Gràfiques", proposant la seva immediata expulsió. Per últim, crida a tots els treballadors d'Arts Gràfiques a continuar la vaga. Per altra banda, el Comité de Vaga, recolzat ara per CNT, CC. de TT. de C., CSUT, SU i UGT elaborà un comunicat en el que "Lamenta que CC.OO., hagi decidit desvincular-se unilateralment dels acords de l'assemblea general del ram del dia 14", i crida els treballadors a seguir la vaga tots junts.

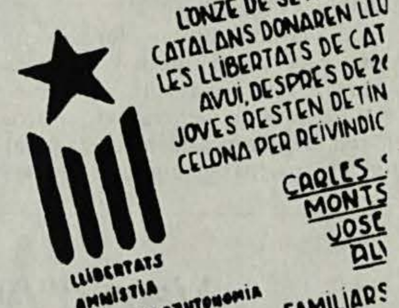
A l'assemblea massiva del dilluns 17 els treballadors es pronunciaren inequívocament per continuar la vaga. Aquells que seguint les directrius de la direcció de CC.OO. plantejaven la tornada a la feina varen ser xiulats i esbroncats, i molts militants de CC.OO., varen trencar públicament els seus carnets. Davant aquests fets cal que la direcció de CC.OO. recapaciti, tirant enrera la seva proposta desmobilitzadora. Els membres d'aquesta central tenen de respectar els acords de l'assemblea del 17. **La vaga ha de continuar, la divisió ha d'acabar.** ■

M. GARCES

1er Congrés del PSAN

LA REAFIRMACIÓ D'UNA ALTERNATIVA NACIONALISTA

Seguint amb la tònica congressual de les darreras setmanes, el diumenge el PSAN clausurava, amb un acte públic a l'Orfeó de Sants, el seu 1er Congrés, iniciat una setmana abans a València. Una delegació del nostre partit va ésser invitada a assistir a aquest acte i no al conjunt de sessions del Congrés. Això i la manca de documents sobre les ponències adoptades finalment i sobre les discussions, fa que aquesta nota sigui necessariament parcial. Quan les ressolucions siguin fetes públiques, serà el moment de fer per la nostra part una anàlisi més a fons d'aquesta força política, que es reclama a la vegada de l'independentisme a nivell dels Països Catalans i del socialisme i que s'està convertint en una mena de pal de paller del nacionalisme radical a casa nostra. L'informe polític que es va fer a l'acte de clausura, insistia en veure l'aspecte internacional de la lluita de les nacionalitats oprimides d'Europa. Sobre la situació a Catalunya, remarcaven la crítica d'aquesta Generalitat buida de contingut tot i reclamant la convocatòria d'eleccions al Parlament i l'elaboració d'un Estatut nou, però fet sobre la base del de Núria. L'altre gran tema, el sindical, fou el més ambigu i el més perillós cara a l'evolució futura d'aquest partit. Dient que ells estant a favor ...a real unitat sindical, opten per rebutjar el conjunt de centrals existents, propo-

sant la creació de col.lectius de treballadors cap un sindicat dels Països Catalans. El camí cap a la unitat d'acció dels sindicats —que valoren com a molt important— el redueixen a les assemblees, sense ni tant sols considerar l'unitat d'acció dels sindicats com a tals.

A l'hora de llegir les incontables adhesions i comunicats, la mesa de l'acte va donar una importància molt superior a les enviades per personalitats independents com les d'en Fuster, Gonçal Castelló, Llompart i Castellet que no pas a la dels partits.

Al final de la clausura la majoria dels assistents, abans d'entonar els Segadors i la Internacional, varen cantar tots plegats una cançó com La Balanguera tot i aixecant els punys, el que no deixa de ser una anècdota curiosa. ■

Roser R.

CONFERENCIES DE LES J.C.R.

El passat diumenge dia 9 s'han celebrat conferències preparatòries del primer Congrés de Catalunya de les JCR a Barcelona i a Sabadell. En elles es varen abordar les discussions sobre els temes més importants de cara al Congrés: la ressolució política presentada pel Comité Nacional que tracta de la problemàtica del moviment juvenil al nostre país i les tasques i el tipus d'organització que hi correspón en aquest període; adequar l'organització juvenil a les noves circomstàncies polítiques i socials és la tasca més important que es planteja pel proper Congrés, que es celebrarà els dies 29 i 30 d'aquest mes.

El segon gran apartat de les conferències ha tractat de l'aspecte de l'organització, la estructuració i la consolidació de les joventuts, els problemes de la militància dels joves a les JCR, el nou Comité Nacional i les principals característiques i tasques que ha de cobrir. Aquest Congrés s'inscriu en la dinàmica que s'obrirà en els propers Comités Centrals de les JCR, d'apertura del Congrés estatal, i també en el procés d'unificació entre la LJC i la FJCR obert a partir del 22 de gener a on s'elegí el comitè Central unificat;

Sens dubte aquestes conferències han servit per aprofondir en l'anàlisi de la problemàtica juvenil i en la homogeneització política dels militants de les joventuts. En propers números del DEMÀ informarem més de la discussió pel Congrés i del desenvolupament del mateix. ■

B.A.

I CONGRÉS DE LA FEDERACIÓ DEL METALL DE CC.OO.

Per a nosaltres, com a pràcticament tots els companys del ram afiliats a CC.OO., aquest Primer Congrés tenia de servir per a consolidar l'estructura de la Federació, aprovar la tàctica sindical y consolidar la pràctica democràtica al sí de Comissions. Després de l'important percentatge obtingut pels homes i dones de CC.OO., a les darreres eleccions sindicals, de la massiva afiliació al Sindicat (segons càlculs del Secretariat, 150.000 membres), éssent el metall la Federació més important de Catalunya el Congrés, el primer important que es celebra de cara al Congrés estatal, assenyalava una fita important, lliçons pels propers. I, clarament, volem dir que NO HA DE REPETIR-SE el tipus de Congrés que s'ha donat a la Federació del Metall.

Als inicis del Congrés les crítiques a la preparació del mateix foren una constant de les principals delegacions. La de Barcelona (a on empreses com SEAT, Pegaso, així com les del metall Zona Centre tenen un pes fonamental) varen calificar el procés d'antidemocràtic el desenrotllat (manca d'informació, retràs en les publicacions, delegats que no havien pogut discutir el temari a molts llocs...). I si això passava a Barcelona, a les comarques s'aguditzàven aquests trets, al costat de casos com el Vallés Occidental a on els delegats havien estat escollits sense coneixement de la majoria d'afiliats.. a llocs a on les minories havien arribat a un 10% del conjunt, és a dir, amb dret a estar representades, s'havia negat aquest dret, etc.

FEDERACIÓ DEL METALL

CC.OO. DE CATALUNYA

CC.OO.

Comissions Obreres de Catalunya

El Reglament, primer

El primer punt de discussió fou plantejat per la Mesa que fós el Reglament del Congrés. Si semblava que aquesta discussió no tindria massa importància de tractar-se d'un seguit de normes de funcionament, en aquest cas no va ser així. Moltes de les qüestions de l'avant-projecte, en cas de ser aprovades, suposaven condicionar la discussió sobre els Estatuts de la Federació (criteris d'elecció del Consell Federal, forma de les votacions). La delegació de Barcelona va fer una enérgica protesta sobre axió, que fou obviada per la Mesa tot passant a la discussió.

Es de destacar també la crítica feta per la delegació del Baix Llobregat al procediment d'elecció dels delegats al Congrés de la CONC, que el reglament mantenia havia de realitzar-se en aquest Congrés de Federació i per delegacions, sense sotmétre'l al ple del Congrés. La proposta del Baix era de fer-la, donat que falta un mes pel de la CONC, mitjançant el procés d'assemblees d'afiliats de totes les federacions...

El resultat de les votacions, encara que majoritari per la proposta, donà un 30% de la delegació de Barcelona y gairebé un 20% de la del Vallés Occidental votant en contra.

Ramos: "... l'informe no tenia perqué discutir-lo ningú"

Després es passà a la lectura de "l'Informe General al I Congrés" per part del Secretari General sortint Joan Ramos. La primera notícia del contingut de l'informe la tingueren els delegats a la mateixa sessió. Davant les crítiques que s'escoltaren, el mateix Ramos va tenir la poca vergonya d'afirmar que aquell tipus d'informe no tenia perqué ser discutit a la base. Això sí, era per a ser aprovat (!). A la reunió de les delegacions per a discutir-lo "in situ" les de Santa Coloma i Tarragona votaren en contra, mentres que a la de Barcelona només s'aprovava per 49 a favor davant 46 en contra.

Els temes de més polèmica feien referència al "paper dinamitzador de la Monarquia", fent-li jugar a aquesta institució un paper en les conquestes obreres, només degudes a la forta lluita dels treballadors; a afirmacions sobre "l'acord entre les forces polítiques i socials que garantitzés el repartiment dels sacrificis de manera equitativa, donat el nostre recolzament al Pacte de la Moncloa". En aquest punt, la nostra posició era contrària perque aquests acords només han servit per a lligar als treballadors a unes contrapartides inexistents mentres l'atur augmentava, els preus es disparaven i els salaris restaven congelats... En aquest sentit, valorant el que havia significat el Pacte pels treballadors es feia una proposta per a que CC. OO. no participés en cap mena de pacte social que pogués donar-se, oposant-se al mateix, i començant per denunciar el Pacte de la Moncloa.

Altres temes de discussió foren la no inclussió de la problemàtica de la dona i de la joventut a l'informe; així com, a un altre nivell, es presentaren propostes sobre tècnics, comerç del metall, etc.

I si bé la discussió a les delegacions fou important, després, al plè, la majoria de portantveus, els únics que parlaven en nom d'aquelles, no feren cap menció dels debats. Només a través de les intervencions individuals limitades a dos minuts, el Congrés va poder conéixer les posicions contràries a l'Informe del Secretari General. Arrel de les crítiques, i donat el clima contrari a l'informe creat al Congrés, es va optar per redactar una nova ressolució, que limitava els aspectes més descarats del "paper de la Monarquia en el procés de canvi"; reconeixia que la crisi econòmica tenia un carácter estructural i la necessitat per a sortirse'n de superar les estructures capitalistes; recollia també la problemàtica de la dona, la joventut...

De tota manera el nou texte incloia una crida a la mobilització perque s'apliquessin les "contrapartides" del Pacte, a la vegada que mantenia tots els elements de l'informe original. La votació final va ser de 60.615 a favor, 14.101 en contra i 8.103 abstencions, sent aquestes xifres les d'afiliats representats pels delegats.

Estatuts; moltes esmenes... i poques aprovades

Cal assenyalar que de la gran quantitat d'esmenes presentades als Estatuts només foren recollides aquélles que el Secretariat considerava vàlides, sense especificar quín criteri es seguia al respecte; i moltes com les de SEAT no foren admitides per "fora de plaç". Així i tot, van ser més de 20 les que es van discutir, de les que només una fou aprovada, i és la que feia referència a que calia unir la lluita immediata per la millora de les condicions de vida i treball "a la lluita per la supressió de la societat capitalista i la construcció d'una societat socialista, a on sigui abolida l'explotació de l'home per l'home". Esmenes sobre el dret a tendència (presentada per Miniwat i metall Zona Centre), incompatibilitats entre càrrecs públics i càrrecs del sindicat (Tarragona i Zona Centre), dret dels membres de CC.OO., a expressar les seves opinions públicament (Tarragona), solidaritat internacional... foren rebutjades. A la votació final els estatuts eren aprovats per la mateixa proporció de vots haguda en les altres propostes de vot.

Consell Federal: No hi estàn tots els que son

El Consell Federal, amb 92 membres, tenia d'elegir-se de la següent manera: 82 membres de "cupo" de les delegacions i un "cupo" lliure de 10 membres al que tenien dret a presentar-se el Secretariat del Metall sortint, qualsevol delegació, qualsevol grup de delegats que representés el 10% dels afiliats a la Federació.

Però la Comissió Electoral presentà al Plè del Congrés el Consell Federal ja constituït, és a dir, amb els 92 membres, i sense opció a l'elecció del "cupo" lliure. Malgrat les protestes de vàries delegacions, com la de SEAT, la proposta de la comissió va ser ratificada per la majoria del Congrés.

Tenint en compte que en els "cupos" de les delegacions no es varen respectar les normes del 10% per a donar entrada a membres de posicions contràries a les del Secretariat sortint, molts lluitadors de CC.OO., reconeguts pels seus companys, foren vetats per a ser membres del màxim òrgan de la Federació. Així es consumava tot un seguit de mecanismes que han obstaculitzat la presència d'opinions representatives d'amplis sectors minoritaris de CC.OO. als òrgans de la Federació. Com dèiem al Començament, això no ha de repetir-se.

Antonio Panadero (SEAT)
Josep Castañé (Terrassa)

REUNIÓ DE DELEGATS DE ZONA FRANCA

Reproduim a continuació el comunicat adreçat per la 1ª Assemblea de delegats de consells i comités de fábrica de la Zona Franca. La realització d'aquesta reunió ens sembla positiva, sobre tot pels acords que es van prendre de cridar a la mobilització en solidaritat amb la lluita de MINIWAT. De tota manera, cal, segons la nostra opinió, tindre clar l'abast real d'aquestes coordinacions de delegats de comités i consells, que en cap cas es poden veure com un instrument per a intentar assolir la unitat sindical per sobre la lliure decisió dels afiliats i afiliades a les Centrals Sindicals. Pel contrari, la coordinació dels consells i comitès a tots els nivells pot i ha de jugar un paper de primer ordre en la preparació i gestió de les mobilitzacions i lluites de la classe obrera, treballant per l'impuls de les assembleas de fàbrica, de ram o, com és aquest cas, dels treballadors/es d'una mateixa zona. Per aquest camí és com es potenciarà l'autoorganització obrera i es podrà avançar realment cap a la unitat dels treballadors.

J.F.

1ª ASSEMBLEA DE DELEGATS DELS CONSELLS I COMITES DE FABRICA DE ZONA FRANCA

S'ha celebrat a l'AISS el dia 15 d'abril, amb l'assistència de delegats de SEAT, Miniwat, OSSA, Cometsa Gallital, Matachana, Hjos. de Miguel Mateu, Riviere, Sidercome, Lamparas Z, Desguaces Condal, Frape i Pegaso. Hem contactat les representacions unitàries dels treballadors de la Zona Franca, a proposta de la Comissió de Solidaritat del Consell de Fàbrica de SEAT, per a intercanviar experiències sobre les diverses problemàtiques que tenim ara plantejades la classe obrera,...

...Es per això que hem decidit mantenir contactes periòdics de les representacions unitàries d'aquesta zona, per a que amb les nostres accions solidàries i el coneixement dels nostres problemes i alternatives poguem vèncer i superar les condicions de vida que ens imposen.

Després d'analitzar la situació laboral de cadascuna de les empreses de la zona s'han obtingut les següents conclusions:

Ampliar la coordinació dels Consells i Comitès de la Zona Franca, per a la qual cosa es proposa que la propera reunió sigui a l'AISS, el dimecres dia 26 d'abril a les 18 hores, així com discutir en la propera reunió els temes de l'amnistia laboral, conveni provincial del metall, preparatius del 1er de Maig i bases de funcionament.

Per últim *es fa una crida a tots els treballadors de Barcelona perque recolzin la manifestació proposta per Miniwat que tindrà lloc el dimarts dia 25 a les 18 h. des de la plaça d'Espanya fins la Delegació de Treball per a que el còmput de les 8 hores sigui un fet a totes les empreses.*

COORDINADORA DELS CONSELLS I COMITES DE ZONA FRANCA.

Barcelona 15-4-78

ATEMPTATS FEIXISTES A NOU BARRIS

Arrel d'uns incidents entre el director de l'acadèmia Moderna (feixista organitzat) i els seus fills amb alguns veïns i pares de l'escola, estem vivint un clima de tensió al barri.

Els incidents començaren quan, degut a la manca de zones verdes, algunes criatures del barri entraren a jugar al pati que l'escola utilitza, que d'altra banda és propietat de l'ajuntament i está inclós al plá d'urgències com a zona verda. Sistemàticament varen fotre les criatures a fora i únicament podien jugar els fills del director i els seus amics. Això va provocar l'enfrontament d'alguns pares amb el director i els seus fills que varen arribar a exhibir barres amb els emblemes feixistes de "Fuerza Nueva".

A la matinada del 8 al 9 d'abril varen ser assaltats els locals de l'OCE(BR) i del PSUC en el barri. També hi va haver un intent d'entrar en el de CC.OO., però per error van entrar a una casa del costat al crit de "venimos a salvar España", amb el consegüent esglai dels veïns que estàven dormint.

Davant de la situació que s'està plantejant, els partits, sindicats, AA.VV., assoc. de pares, vàrem convocar una assemblea a la que assistiren de 200 a 250 persones per donar una resposta als atacs feixistes. Els acords de l'assemblea van ser: formar una comissió amb la tasca de centralitzar totes les dades sobre els fets i els seus participants per mantindre informat a tot el barri mitjançant assemblees, i exigir del govern civil que obri una investigació. Al mateix temps es va decidir de continuar amb la campanya de sensibilització de tot el barri per denunciar devant dels veïns i veïnes el paper que juguen aquestes bandes feixistes de salvaguarda dels interessos privats que es veuen afectats per les mobilitzacions i exigències d'unes escoles públiques i gratuïtes.

Patricia

XERRADES DE LA L.C.R. A SEAT

El Comité de Seat (factories de Zona Franca i Martorell) de la LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA s'ha proposat utilitzar els dies de regulació de treball que ens ha imposat la "Dirección General de Empleo" a petició de la direcció de l'empresa, per a organitzar un cicle de **Xerrades col.loqui de Formació Política**, amb l'objectiu fonamental d'elevar la nostra capacitat política i sindical, en la perspectiva de millor preparar-nos pels propers combats que se'ns plantejaràn amb tota seguretat.

Invitem a tots/es els simpatitzants de la LCR i a tots/es els companys/es que es sentin identificats/es amb l'objectiu d'aquestes xerrades a participar-hi:

Divendres 24 d'abril:

LA SITUACIO ACTUAL DE LA REVOLUCIO MUNDIAL I EL PAPER DE LA IV INTERNACIONAL

- **Revolució anticolonial**: Països subdesenvolupats.
- **Revolució proletaria**: Estats Capitalistes.
- **Revolució Política**: Estats obrers.

Divendres 28 d'abril:

BUROCRACIA; SOCIALDEMOCRACIA, ESTALINISME I EUROCOMUNISME.

- **Les Internacionals.**
- **Els partits obrers**
- **Els sindicats**

Divendres 5 de Maig:

SITUACIO POLITICA A L'ESTAT ESPANYOL

- **Política de la burgesia**
- **Política dels partits obrers: Pacte de la Moncloa**
- **Política de la LCR**

HORA: 6 de la tarde (18 horas)
LLOC: C/ Trafalgar 10 - 2° - 2ª

BARCELONA (Metro Urquinaona)

14 d'Abril

LA REPUBLICA CATALANA!

EL 14 D'ABRIL: Lliçons de la història d'ahir, per la política d'avui.

Ara fa 47 anys, el 12 d'abril de 1931 es celebraven eleccions municipals a tot l'estat espanyol. Aquest passarà a l'història, sense dubte, com un dels casos més clars en que l'abast d'unes eleccions municipals no es limita al "poder local". A la pràctica, aquestes eleccions prengueren un caràcter de plebiscit del règim monàrquic (Alfons XIII) que lluitava per sortir d'una profunda crisi. La nit del 13 al 14 d'abril es conegué l'escrutini que donava la victòria als republicans a totes les grans ciutats de l'estat. De fet, als petits pobles i a les zones agràries el caciquisme encara era molt fort i els republicans no obtingueren la majoria de tots els vots de l'estat. Però, la capacitat d'iniciativa immediata dels treballadors i les classes populars, que de seguida van omplir els carrers proclamant la república, va fer que la victòria electoral a les grans ciutats es convertís en la fi de la monarquia i l'adveniment de la II Republica.

Aquesta capacitat d'iniciativa fou decisiva a Catalunya, on les eleccions donaren una victòria aclaparadora a l'Esquerra Repúblicana de Catalunya, el partit que no sols recollia un ampli recolzament de tota la petita burgesia rural i urbana sinó també els vots de molts milers de treballadors que no creien en l'abstenció propugnada per la CNT i que no tenien una alternativa obrera que, a la vegada, defensés les seves reivindicacions democràtiques i nacionals.

Al migdia del 14 d'abril, Lluís Companys, regidor electe de l'ajuntament de Barcelona, destituí l'alcalde monàrquic Antonio Martínez, prengué posessió del càrrec que quedava vacant i, sense més protocol, proclamà la República des del balcó de l'Ajuntament. El record d'aquest fet hauria d'avergonyir a tots els que avui rebutgen d'exigir la dimissió dels alcaldes franquistes.

Unes hores després, Francesc Macià, el líder de l'Esquerra, proclamà des del Balcó del Palau de la Generalitat, no sols la república a Catalunya, sino la *República Catalana*.

Amb paraules recollides textualment pels periodistes, digué: "En nom del poble de Catalunya, proclamo l'Estat Català sota el règim d'una República Catalana que, lliurement i amb tota cordialitat anhela i demana als altres pobles d'Espanya llur col.laboració en la creació d'una Confederació de pobles ibèrics y està disposada al que sigui per alliberar-los de la monarquia borbònica." En aquells moments, a Madrid, encara no s'havia proclamat la República. Té sentit, doncs, el judici d'Andreu Nin quan calificava aquest fet com "l'acte més revolucionari del 14 d'abril."

MACIA I L'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Crònica d'una reculada

Tanmateix, el comunicat oficial emès unes hores més tard des del Palau de la Generalitat, ja matitzava les paraules inicials. En aquest comunicat se li feia dir a en Macià "proclamo la República Catalana, com a Estat integrant de la Federació Ibèrica, (...)... em faig càrrec provisionment, d'acord amb el president de la República Federal espanyola Niceto Alcalá Zamora, de les funcions de president del Govern de Catalunya..."

En les paraules dites des del balcó, la proclamació de la República Catalana, era un acte de trencament amb la monarquia i amb l'opressió nacional de l'estat espanyol, plantejat com a condició bàsica per avançar cap a una Confederació. Però, en el comunicat escrit després, Macià ja no actua com a portantveu d'una nació sobirana, sino "d'acord amb el president de la República espanyola" (calificada de "federal", d'una manera gratuita i irresponsable) i limitant-se al paper de cap d'un govern provisional.

Un primer pas enrera havia estat donat, el segon no tardaria en arribar. El 18 d'abril es presentaren a Barcelona Lluís Nicolau d'Olwer i Marcelí Domingo ministres catalans al govern central acompanyats del socialista Fernando de los Ríos, amb l'intenció de "fer complir els acords de Sant Sebastià". L'anomenat Pacte de Sant Sebastià oral i acordat per les forces republicanes abans de les eleccions tenia diverses interpretacions. La delegació catalana que havia pres part a la reunió informà en una nota que "el compromís formal contret per tots els presents respecte la solució de la qüestió catalana a base del principi d'autodeterminació concretada en el projecte de Constitució o Estatut autonòmic proposat lliurement pel poble de Catalunya i acceptat per la voluntat de la majoria dels catalans, expresada en referèndums...". Tanmateix, Macià feu marxa enrera i renuncià a la República Catalana, (així nasqué, o millor dit, va tornar a néixer, la Generalitat) signant un acord segons el qual Catalunya redactaria un Estatut que, després de la Constitució, seria sotmès a les Cortes espanyoles.

Els resultats d'aquest nou pacte són coneguts: ni l'estat espanyol fou organitzat com a república federal, ni les Corts de 1932 van acceptar la redacció de l'Estatut de Núria. Allí on l'estatut fet el 1931 parlava de Catalunya com d'un "Estat autònom dintre la república espanyola", les Cortes hi deixaren una "regió autónoma dins de l'Estat espanyol". El comportament d'en Macià i de l'E.R.C. reflexa de manera ben palesa les impotències i limitacions d'un partit petit burgès. Amb tot, el poble malgrat la manca d'una alternativa obrera estava al carrer i hi han diferències evidents amb l'avui més proper. Fent justícia, hem de dir que en Macià mai no s'hagués deixat acompanyar a Madrid per en Cambó, perque l'Alfons XIII l'anomenés president de la Mancomunitat de Catalunya.

EL MOVIMENT OBRER: Incomprensió i absència d'alternatives.

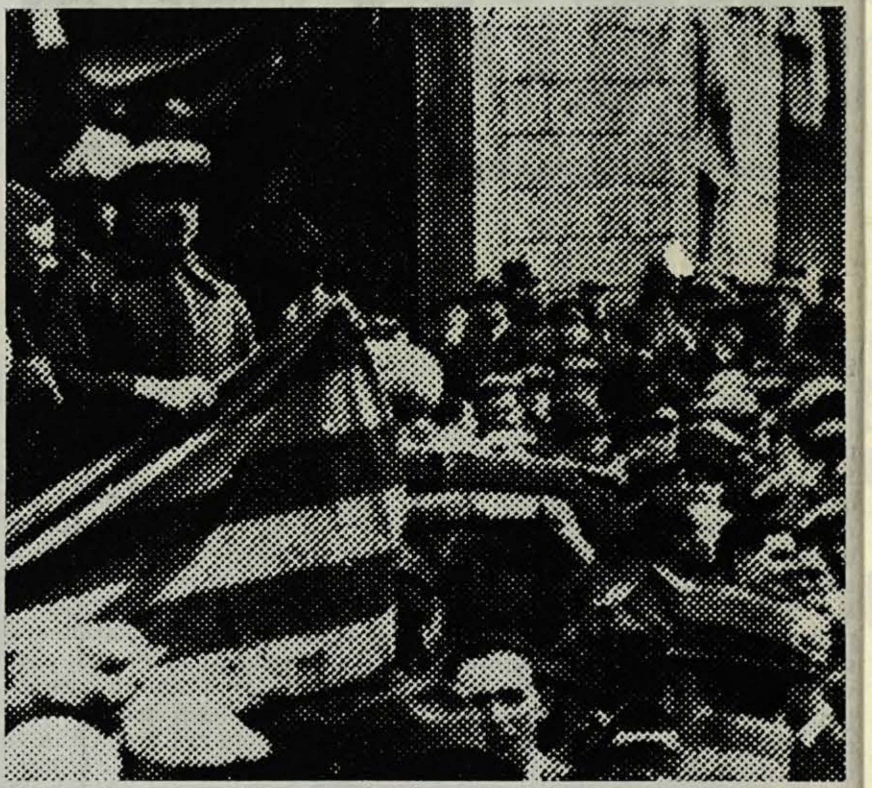
La política de la CNT la força majoritària al moviment obrer català de l'època implicava deixar als treballadors sense candidatures obreres amb un programa de classe per cridar a l'abstenció. Es el que Trotsky anomena el "cretinisme antiparlamentari" que a la pràctica porta als treballadors a votar pels partits petit burgesos. Al moment de la proclamació de la República Catalana, la CNT no cridà a mobilitzar-se per defensar les conquestes democràtiques que això suposava, evitar la reculada i pendre-li la direcció del procés a l'Esquerra. Però, el 19 d'abril, el dia després de la capitulació d'en Macià, "Solidaridad Obrera" publicava un article a on es deia: "... ante el nuevo régimen que nace, la Confederación Nacional del Trabajo declara que con toda energía, poniendo toda su fuerza en la calle, se opondrá a todo deseo separatista, ya proceda de la región catalana, Galicia o Vasconia, desde la huelga general a la insurrección armada". Així, la vaga general que no s'havia utilitzat per defensar la sobirania nacional catalana, es feia servir d'amenaça contra els qui no acceptessin la nova dependència de l'Estat espanyol, fent el joc als republicans centralistes.

El socialisme, minoritari a Catalunya, combinà una estrategia de moderació reformista que ho sacrificava tot a la "consolidació" de la República espanyola, amb una incomprensió tradicional dels fets nacionals més que incomprensió es tractava d'una negativa a resoldrel's radicalmente i amb una actitud particularment sectària amb el País Basc (per la competència del PNV) i amb Catalunya (per la competència de la CNT).

El 7 de Juliol, Antonio Ramos, prestigiós intelectual del PSOE, escrivia a **El Socialista**: "Al proletariado catalán le tiene sin cuidado, la autonomía, la independencia y todas esas garambainas que hoy esgrime la burguesía con una picardía capitalista admirable..."

L'enorme pès social que ja tenia el proletariat català, obligava a l'ERC a pendre actituds molts cops radicals. Però el fet que ni al 31 ni al 34, les direccions obreres no van oferir una alternativa de classe a l'opressió nacional, va permetre les capitulacions més impunes de la petita burgesia. Només amb l'ofensiva revolucionària de juliol del 36 es giraria la truita a favor dels treballadors. Una vegada mes, el "cretinisme" de la CNT i la política contrarrevolucionària "primer guanyar la guerra, després fer la revolució", encapçalada pel PSUC, van posar al proletariat a remolc de la burgesia, perdent la guerra, la República i tots els drets que havia conquerit el poble català. Però aquesta ja és una altra història. ■

Pere Puig

ROSER, L'ULTIM COMIAT

Divendres 14 d'abril a les 4 de la tarda, dos mil persones reunides al pati de l'Hospital Clínic feien el seu darrer comiat a Roser Cabré, a la nostra camarada "Teresa". L'emoció es reflectia en els plors, en la crispació de bon nombre dels assistents/es. La Internacional i Els Segadors, entonats puny en alt constituien l'ultim homenatge a la vida militant i lluitadora de la companya Roser. Una vida que va acabar amb un accident absurd, quan la camarada després d'una reunió del Secretariat de les CC.OO. de l'ensenyament, travessava la Diagonal per anar a una cita amb la seva cèl.lula. Ambdues reunions eren per preparar la vaga a l'ensenyament privat i el proper Congrés de la C.S. de la CONC.

Des de que la camarada va escollir la seva vida va dedicar.la a la causa de la revolució socialista, a la causa de la classe obrera. El dia de la seva desgraciada mort, més d'onze anys de miljtància desapareixien i restaven únicament en el record emocionat dels que hem estat els seus companys, les seves companyes de combat. Militant de la LCR des de la seva fundació, la camarada va treballar pràcticament a tots els sectors, va assumir tota mena de tasques i, en diverses ocasions va formar part de la direcció nacional de Catalunya. Tothom qui la coneixia sabia de la seva vitalitat que moltes vegades la portava a un activisme que comprometia fins i tot la seva salut. Detinguda el 20 de desembre de 1973 en el curs d'una manifestació per la llibertat dels dirigents de comissions obreres inclossos en el sumari 1001, el seu comportament a comisaria i posteriorment a la presó de la Trinitat va ser una més de les seves tasques militants, tot i recordant que el mateix dia de la seva detenció era mort en Carrero Blanco.

En la darrera època, la camarada Roser estava pràcticament absorbida pel treball en el moviment d'ensenyants per una escola pública, unica i catalana i, molt particularment en la tasca de fer del sindicat de CC.OO. en el sector un veritable sindicat de classe i de masses. Era en raó d'aquesta feina i de la seva propia capacitat política, que la camarada tendia a minusvalorar que formava part de la Comissió Sindical de la LCR.

La seva mort, sobre tot per les circonstàncies desgraciades en les que va succeir, va trasbalsar a totes les persones que la coneixien, que treballaven amb ella o que hi havien treballat. Les criatures de l'escola Tramuntana, on ella feia de mestra, van estar dos dies com perduts, gravant cors en els arbres amb el nom de la Roser i fent redaccions sobre la mort de qui era, més que cap altra cosa, una autèntica companya.

Per ella, per la seva memòria i la lluita que portàvem en comú, expressem avui el nostre sentiment més profund. Hem perdut irremeiablement una camarada, una companya de combat. Però també per ella sabrem portar endavant, fins a la fi la lluita per una societat justa, sense explotació ni opressió, la lluita pel comunisme a tot el món. Ella ja no podrà veure el dia de la victòria, ens resta a nosaltres, orfes del seu recolzament constant i diari, el fer.la possible.

Joan Font

la LCR vol fer públic el seu agraïment a totes les persones que ens van acompanyar en el darrer comiat de la camarada Roser i també a aquelles que, sense poder venir, ens van fer arribar la seva solidaritat. Especialment volem agrair a tota la Confederació Sindical de les CC.OO., de Catalunya, a les centrals Sindicals de l'ensenyament, al grup de dones ensenyants, al MCC, OCE(BR), PTC(F.C.PTE), PSUC, CUM, PTC, etc., l'expressió de la seva solidaritat davant la mort de la companya Roser. ■